

Amikor a diák kikerül az iskola padjaiból, tudja az egyenletek megoldását, szabályszerűen megfogalmaz latin mondatokat, bőbeszédűen fejteget szinte már közhelyeknek tetsző irodalmi témákat, felszólításra talán még a nagy forradalom pénzügyi politikájáról is képes lesz egy kis előadást tartani. De ez aztán az egész. S hacsak szorgalmasan tovább nem olvas és nem törekszik teljes értelmiségével arra, hogy további tanulmányai folyamán ismereteinek tömkelegébe rendszert, céltudatosságot, összefüggést és egységet vigyen bele, akkor sokévi középiskolai stúdiuma ellenére tudásának alapja nagyon szét-hulló, egész építménye pedig meglehetősen ingadozó lesz.

Hogy a bajon segítsenek, a cikkíró ajánlja pályatársainak ama líceum tanári karának eljárását, amelynek kötelessége ő maga is tartozik. Kollégáival együtt nem pusztán a törvény előírta Conseils d'Enseignement keretében (vagyis a tanulmányi tanács ülésein) dolgoznak ki egész évi és harmadévi tanításterveket, hanem sűrűn tartanak kari összejöveteleket, valamint ezeken kívül naponta is gyakran tanácskoznak egymással avégből, hogy a legkisebb részletekig biztosítsák egész tanításuk egyöntetűségét.

Azt az egyet sajnálja csak nagyon Curnier, hogy a testgyakorlást és a zenét egyelőre még nem volt módjukban akként beleilleszteni intézetük órarendjének keretébe, amint e két tárgy a tökéletes emberré való képzés szempontjából már régen méltán megérdemelte volna.

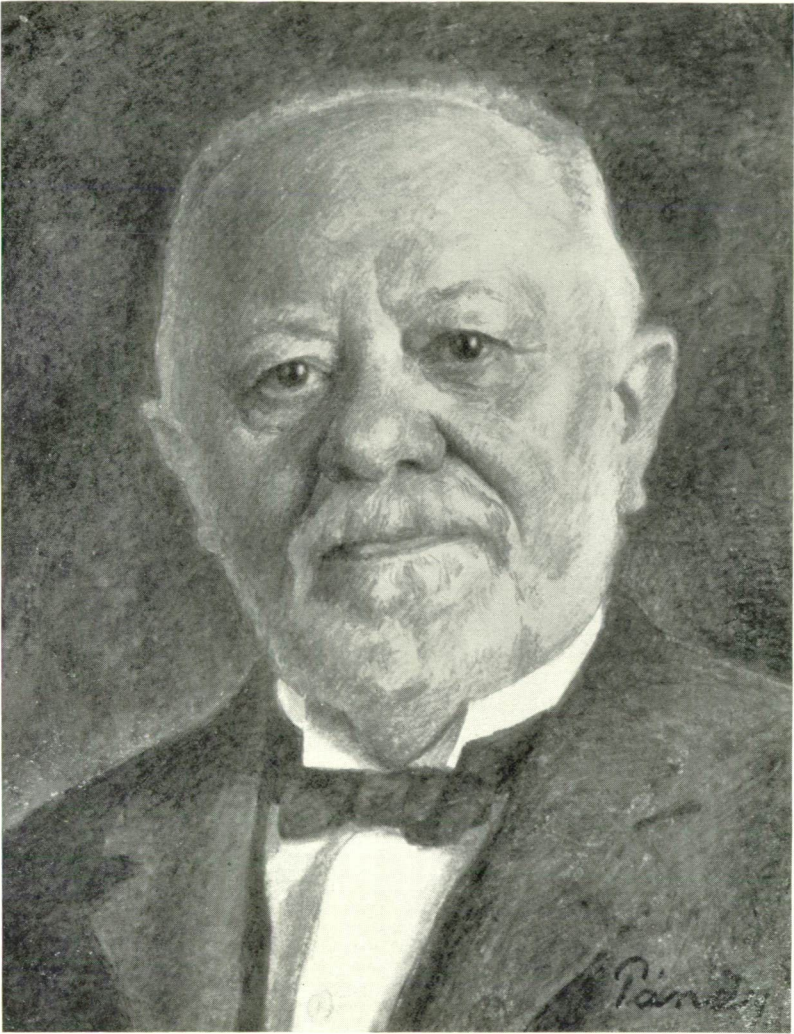
Láczér István.

MAGYAR PAEDAGOGIAI TÁRSASÁG.

1929 december 21-én Kornis Gyula elnökletével tartott rendes felolvasó ülésünk tárgysorozatán két székfoglaló előadás szerepelt: 1. *Sik Sándor: A cserkészlet pedagógiai alapgondolatai.* 2. *Fekete József: Az iskolán kívüli népművelés főbb kérdései.*

Az 1930 január 18-i rendes felolvasó ülésen Weszely Ödön elnökölt és Frank Antal olvasott fel *Az új népiskolai tanterv szelleméről*, utána pedig Drozdy Gyula tartotta meg *Az új népiskolai tantervvel kapcsolatos mód-szerjavító törekvések* című székfoglalóját.

1930 február 15-én Széchenyi István gróf Hitele megjelenésének századik évfordulója alkalmából Kornis Gyula, majd Friml Aladár elnöklése alatt ünnepi felolvasó ülést tartott a Társaság ezzel a tárgysorozattal: 1. *Kornis Gyula* elnöki megnyitója: *Romantika és reformvágy.* (Megjelent a Budapesti Hírlapnak 1930 február 16-i számában.) 2. *Gyulai Agost: A Hittel közművelődési jelentősége.* 3. *Váradi József: A Hittel pedagógiája.* (Székfoglaló.)

(Pándy Lajos rajza.)

Finai Lajos

A Magyar Paedagogiai Társaság 1920-ban oly módon ünnepelte meg akkori elnöke, Fináczy Ernő születésének hatvanadik évfordulóját, hogy — a nyomasztó gazdasági viszonyok miatt emlékkönyv kiadására nem is gondolhatván, — egy kéziratos emlékkönyvet ajándékozott az ünnepeltnek. Minthogy anyagi erőink ezúttal sem teszik lehetővé külön emlékkönyv megjelentetését, Társaságunk a mostani újabb évfordulón folyóiratának e Fináczy-Emlékfüzetével óhajtja ünnepelni huszonegy éven át volt, nagyérdemű elnökét, 1925 óta pedig tiszteleti tagját és örökös tiszteleti elnökét. E füzet tartalma csaknem teljes egészében a tíz évvel ezelőtt készült emlékkönyv anyagából telt ki. Az emlékkönyv cikkei helyszüke miatt általában többé-kevésbé megrövidítve közöljük, de egyébként jórészt abban a formában, ahogyan szerzőjük annakidején az emlékkönyv számára megírta. Ez a magyarázata annak, hogy a legtöbb cikk csupán 1920-ig kíséri figyelemmel az eseményeket.

A SZERKESZTŐSÉG.

*

MEGEMLEKEZÉSEK FINÁCZY ERNŐRŐL.

Végtelen öröömre szolgál, hogy annak a tiszteletnek, szeretetnek és ragaszkodásnak, amit lelkemben évek hosszú sora óta táplálok az én igaz barátom és felejthetetlen egykori munkatársam iránt, én is kifejezést adhatok akkor, midőn az ő erényekben és igaz érdemekben gazdag életének egyik határállomásához érkezett.

Előttem áll az ember, a tudós, a közhivatalnok. Akármelyik nézőpontból varázsolom magam elé Fináczynek értelmi és erkölcsi jellemét, mindegyik nézőpontból csak felemelő érzet tölti el lelkemet, hogy ily egész ember volt évek hosszú során át az én egyik legbecsesebb munkatársam. Igen, ő egész ember! Ilyen erkölcsi karakterében, ilyen kutató és bűvárló munkájában, ilyen a közhivatal kötelességeinek szolgálatában. Sohasem felejttem el azokat az időket, midőn a Közoktatási Tanácsot újrászerveztük, midőn a középiskolai reform előkészítésén fáradoztunk; mennyi szakértelemmel, igazi mélyenjáró tárgyismerettel karolta fel ezeket a súlyos, életbevágó kérdéseket. Valódi élvezettel tanulmányoztam az ő magas színvonalon tartott emlékiratait. De éppoly alaposan és tapintattal foglalkozott a mindennapi kérdésekkel is és a mi nehéz nemzetiségi és vallási kérdéseinkben oly tapintattal és éleslátással dolgozott, hogy minden összeütközést el tud-